

Inskrift (enligt B 665):

× **halstain** + **raisti** + **stain** + **at** + **þialfa** + **faður** + **sin** + **amuti** + **hiok** +
 5 10 15 20 25 30 35 40

Hallstæinn raisti stæin at Þialfa, faður sinn. Amundi hiogg.

»Hallsten reste stenen efter Tjälve, sin fader. Amunde högg.»

Namnet *Hallstæinn* är, liksom överhuvud taget namn på *Hall*-, sällsynt i svenska inskrifter; det är känt från en östgötsk inskrift (Ög 170) och en västgötsk (L 1632 Ugglum). Under medeltiden blir det vanligt (bl. a. en svensk konung). I Norge och på Island hör det, enligt Lind, till de mera brukliga namnen under hela medeltiden. — Om namnet *Þialfi* se ovan Sö 194.

Ristaren Amunde är nämnd även å Sö 215, 233 och 268.

272. Upp-Norrby, Österhaninge sn, Sotholms hd.

Pl. 133.

Litteratur: Handlingar i ATA från år 1915.

Äldre avbildning: Brate 1916 (ATA).

Runstenen påträffades sommaren 1915 vid plöjning av en träda, ungefär mitt på gårdet mellan Söderby och Norrby. Toppen låg ungefär 20 cm. djupt, foten djupare. Stenen har tydligen en gång varit rest på denna plats men fallit omkull och blivit nedgrävd i åkern. Ristningen har ursprungligen varit vänd mot söder. — Stenen restes 1916 i ett stenröse omkring 90 steg ÖSÖ om fyndplatsen. Några spår av gammal väg i närheten ha ej iakttagits.

Gnejs. Höjd 1,70 m., bredd (vid foten) 1,47 m. Ytan är ojämn och flagig, olämplig för ristning. Ristningen är djup, men är svårt skadad genom flagring, särskilt upptill i slingans övre ring och på högra sidan. Vad som funnits på ytan inom den övre öglan kan ej längre utredas; möjligen en häst med ryttare.

Inskrift:

.. **þorfastr** · **let** · **rai** - - - **s** - **aen** · **þena** · **aftir** · **halftan** · **sun** · **s** - **n** ..
 5 10 15 20 25 30 35 40

Þorfastr let ræi[sa] s[t]æin þenna æftir Halfdan, sun sinn.

»Torfast lät resa denna sten efter Halvdan, sin son.»

Till läsningen: Alla **f**-runor i inskriften (4, 27, 34) äro upp- och nedvända. Av 6 **s** finnes endast översta staven i behåll. 10 **e** har tydlig prick, som avgjort ger intryck av att vara huggen. Detsamma gäller om 20 och 23 **e**. Sista runan i 38—41 **sun**a är ett tydligt **a**, icke **t** eller **r**. Hur denna felaktigt ristade runa skall förklaras är ovisst. Föga sannolikt är väl, att inskriften slutat med *sun*a s[u]n [sinn] 'sin sonson'. De båda punkterna efter 44 **n** beteckna inskriftens slut. — Brate: **let**, **s** - **aen**, **þena**, **sunr**.

Anmärkningsvärt är att inskriftens **t**-, **l**-, **r**- och **u**-runor låta bistavarna utgå ett stycke nedanför huvudstavens topp, en egenhet som återfinnes i flera andra ristningar inom Södertörn, även sådana med samma åttformiga mönster för runslingan (t. ex. Sö 269).

Namnet *Þorfastr* förekommer även Sö 20, 233 och 299; se E. Wessén, *Nordiska namnstudier* (1927), s. 100. Om *Halfdan* se Sö 188.